

medewerkers aan het woord

Tijdens de Coronacrisis gingen wij op zoek naar mooie en bijzondere verhalen uit de praktijk in de complexe wereld waarin wij op dit moment in leven. Vanuit de media en onze omgeving ligt de focus op de harde realiteit, de cijfers en de percentages van de Coronacrisis, maar we denken dat het belangrijk is om wat ander nieuws mee te geven, om te focussen op de mogelijkheden in plaats van de beperkingen. Om die reden gingen wij (digitaal) langs bij onze locaties om mooie en bijzondere verhalen te verzamelen over het werk in deze tijd. Een greep uit onze 'ontmoetingen':

Tulpen

Sinds kort begeleid ik Marjan. Ik heb haar leren kennen als een vrouw die eenzaam is maar vol ideeën en initiatieven zit. Zij is begaan met de medemens en juist omdat ze zelf eenzaamheid zo goed kent trekt zij zich het lot van eenzame mensen in deze Coronatijd erg aan. Ze is heel angstig en voorzichtig vanwege Corona maar desondanks is ze een bloemeninitiatief in Waddinxveen gestart en heeft daarmee zelfs de krant gehaald. Ze heeft andere vrijwilligers gezocht en ze hebben via sponsors

500 bossen tulpen weten te regelen. Deze zijn ze langs gaan brengen bij eenzame mensen waarbij er ook vaak nog even gekletst werd.

“Even een praatje en aandacht is juist in deze tijd belangrijk.”

Het project heeft haar veel energie gekost maar nog meer positiefs opgeleverd. Corona kan mensen ook binden.

Mooi verhaal

Door de coronacrisis had ik een telefonische afspraak met een cliënt, waarbij hij vroeg aan mij of ik in de brievenbus van de locatie had gekeken. Ik ben gelijk gaan kijken en trof daar een kaart van hem aan, waarin hij mij bedankt heeft voor de goede samenwerking gedurende het afgelopen jaar. Een klein gebaar, wat voor mij veel betekende. Het zijn soms de kleine dingen waar je het voor doet.

Dezelfde cliënt geeft aan dat de Corona voor hem ook voordelen heeft, aangezien er nu bijna niemand meer in zijn "personal space" komt door de 1.5 meterregel. Ook is het op veel plekken rustiger, waardoor hij veel minder prikkels krijgt.

Een mooi gedicht

Ik loop met je buiten,
We praten en delen
Met ruimte ertussen
Ach wat kan het ons schelen.
Ik ben er voor jou
Ook in deze rare tijd.
Samen de natuur in
Daarna voel jij je een beetje bevrijd.
Even los van dat eenzame gevoel
En los van hoe doe ik dit alleen.
Ik ben er voor jou,
Luisterend naar wat je zegt
Hoor ik ieder woord.
Zwijgen is ook goed
Ook dan word je gehoord.

Onze locatie heeft onlangs een oud bewoner verloren, die na een kort ziektebed is overleden. Woonbegeleiders en begeleider hebben hem tot op het laatste moment bijgestaan en ook in het ziekenhuis nog begeleid. Het vertrouwen dat hij had in de begeleiding en de doortastendheid die zij lieten zien, maakte dat hem erger bespaard is gebleven. In deze rare tijden, waarin we soms misschien twijfelen aan ons kunnen en nut, is de dankbaarheid die het betrokken team van zijn familie heeft gekregen naderhand een mooi geschenk.

“Er zijn voor de ander, denken in mogelijkheden en het nieuwe normaal”

Flak voordat de Coronacrisis begon kreeg ik een nieuwe cliënt. Een vrouw met een voornamelijk praktische hulpvraag: ondersteund worden bij het op orde krijgen van haar huis. Ze had hulp nodig met het plannen en uitvoeren van huishoudelijke taken. Ze zag door de bomen het bos niet meer.

De Coronamaatregelen werden ingevoerd. Spannende periode was het, even geen huisbezoeken was de boodschap. Cliënt was begripvol en we besloten onze kennismaking te verzetten naar 7 april, 6 april zou weer een toespraak van Rutte zijn en we hoopten dat de begeleiding dan "normaal" kon starten. Helaas was dit niet het geval. Ik vroeg me af hoe ik een vrouw die ik nog niet kende en ook niet mocht bezoeken ooit zou kunnen helpen met het op orde krijgen van haar huis.

We besloten niet verder af te wachten en te denken in wat er wel mogelijk was. Mevrouw was bekend met Skype en we besloten om onze eerste kennismaking via Skype te doen. Het was een fijne eerste kennismaking. Ze vertelde waar ze vastliep, ze liet met haar webcam zien hoe haar huis eruit zag en zelfs haar kinderen kwamen even zwaaien in beeld. We besloten om te starten met een weekschema. Ik stuurde een format en zij vult het in met de dingen die ze al doet in het huishouden. Wekelijks stuurt ze het op, vult ze het aan met taken die ze nog wil doen en evalueren we de uitvoering. Na een paar gesprekken zeiden we tegen elkaar dat het een bijzondere start was, maar dat de hulp op afstand toch heel persoonlijk kan voelen.

Hoe gaat het werken volgens de maatregelen?

Wat mij op valt nu is hoe voorzichtig cliënten met mij omgaan als hulpverlener. En hoe begripvol ze zijn wat betreft contact op afstand of de 1.50 meter. Mij waarschuwen om een stapje terug te doen of achteruit, in plaats van andersom. Dat ze nu zelf zorg teruggeven aan hun omgeving. Het is een hele nieuwe manier van werken waar je je weg in moet vinden voor cliënten en voor ons, maar die wel 't beste in mensen naar boven haalt.

In deze coronacrisis wil iedereen een handje helpen. We zitten per slot altemaal in deze 'situatie'. De Westlandse vrienden van mijn oudste zus geven bijna wekelijks kratten tomaten waar mijn zus grote pannen soep van maakt en wij tegen het weekend aan plastic bakken vullen en ik langs rij als alternatieve soepbus (lees: kleine soepsuzuki ;)) op afstand een klein praatje met cliënten maak en een bak weekend soep breng. Het is niet "dat soepje" maar de korte contactmomenten die opeens echt van belang blijken. "

Wat doen jullie anders

Verdunde ernst

Waar thuiswerkend Nederland inmiddels bol.com heeft leeggekocht, allemaal inmiddels amateur chef-kok is en de Gamma overuren draait; zijn ook onze cliënten op zoek naar iets om de tijd mee te verdrijven. Zo vonden een begeleider en een cliënt elkaar in de (voor de begeleider volkomen nieuwe) hobby van tuinieren. Niet alleen tips werden uitgewisseld; de "groene vriendschap" leidde ook tot het uitwisselen van plantjes. Nu een zonnebloempje van plek A naar plek B is verhuisd hebben zij bijna dagelijks contact hierover. Het dagelijks met elkaar in contact staan, maakt natuurlijk dat

andere onderwerpen ook makkelijker besproken worden. Zo wordt verdunde ernst (weten jullie nog: het voorbeeld van samen de afwas doen, om zo zware onderwerpen te bespreken?) op afstand toegepast!

Afgesloten

Een man die wij begeleiden en heel veel begeleiding nodig heeft, vond het erg moeilijk om met deze nieuwe situatie om te gaan. Telefoon en computer waren kapotgegaan en meneer had al geen tv. Hij had hierdoor helemaal geen toegang tot de media en voelde zich helemaal afgesloten

van de maatschappij. Daarnaast wist hij steeds niet wat de achtergrond was van steeds nieuwe maatregelen waardoor hij erg onzeker en gestrest was. Wij vertelden hem wel wat er aan de hand was, maar dat is toch anders dan dat je zelf dingen ziet en leest. Gelukkig konden we apps installeren op zijn leentelefoon en hem hiermee om leren gaan, zodat hij het nieuws kon volgen en andere informatie kon inwinnen. Hij was als een kind zo blij en had een soort mini tv'tje gemaakt. Inmiddels hebben we ook een pc kunnen regelen via brisbits, omdat de leentelefoon bijna terug moet. Met meneer gaat het wat dat betreft wel goed komen!